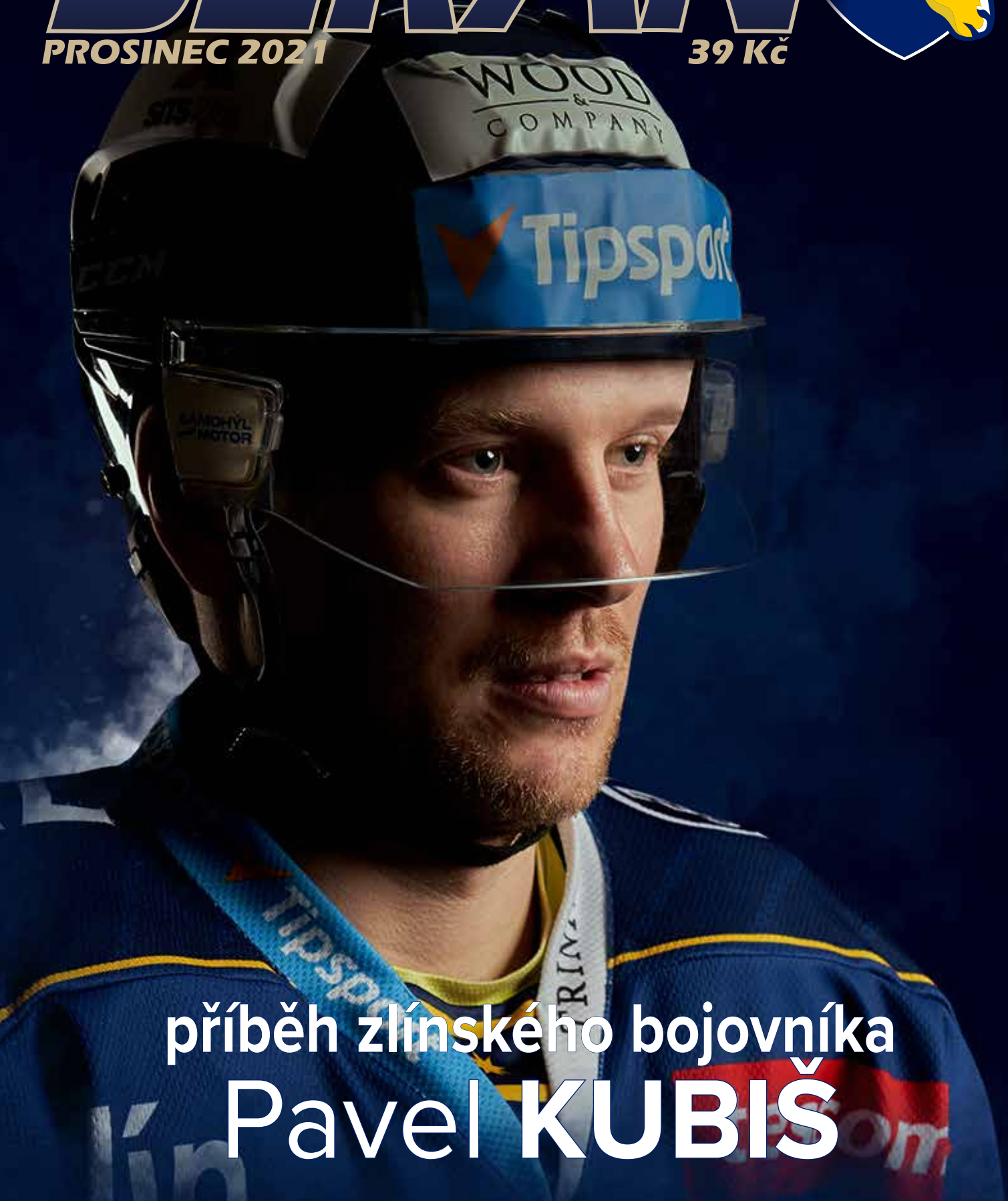

MAGAZÍN

BERAN

PROSINEC 2021

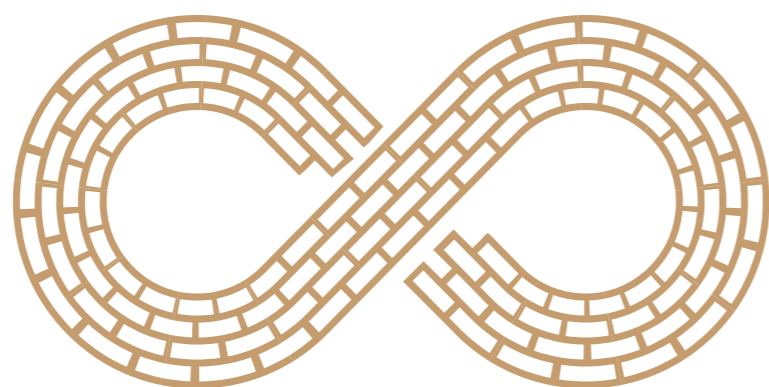
39 Kč

příběh zlínského bojovníka
Pavel KUBIŠ

5 NEJ: Libora Kašíka

TOP 10: Nejproduktivnější junioři

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA

6 Pavel Kubiš

odešel v dorostu přes půl republiky do, pro něj, neznámého města - Zlína. V té době sám netušil, jak moc tohle rozhodnutí změnilo jeho život.

5 NEJ

12 Libor Kašík

nám představí svoji nejoblíbenější kuchyni, nejlepší hokejový zážitek nebo kdo je podle něj nejvtipnějším mužem ve zlínské kabině.

Z NAŠÍ MLÁDEŽE

14 Zahraniční programy

Beranů umožňují mladým hráčům načerpat nové hokejové zkušenosti v Německu, Spojených státech nebo, jako naposledy ve Švýcarsku.

ZPOZA OPONY

18 Miloslav Sedlák

je už desítky let nedílnou součástí zlínského hokeje. Legendární obránce vypráví příběh o tom, jak se z kapitána stal kustod.

HOKEJOVÁ ŽENA

22 Veronika Wolfová

vypráví o tom, jaký je vztah dvou sportovců, jak prožívá hokejová utkání a co ji na jejím příteli Danovi Hufovi nejvíc překvapuje.

TOP 10 ZLÍNSKÉ HISTORIE

26 Junioři I.

mají možnost v posledních letech mládežnického hokeje ukázat, že mají na to hrát hokej na nejvyšší úrovni. Kdo v minulosti byl zde nejlepší?

ZA NAŠÍ KABINY

28 Čísla na dresech

někteří hráči mění, pro jiná jsou jejich šťastná a doprovází je celou kariéru. Berani odkrývají zákulisí výběru čísla, které nosí na dresu.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

30 Matěj Sebera

patří mezi nadějně mládežníky. Minulý rok dostal příležitost v A-týmu ale kromě výkonů na ledě chce dosahovat i studijních výsledků.

BERANI VE SVĚTĚ

32 Tomáš Žižka ml.

rozšířil početnou českou kolonii týmu Lidingö Vikings HC a představuje život ve Švédsku po hokejové i osobní stránce.

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4x ročně)

Šéfredaktor

Libor Kožík

Redakce

Vojtěch Gargulák, Roman Ordelt,
Karolína Václavková, Vojtěch Jurák

Grafika a sazba

Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@beranizlin.cz

Fotografie

David Peška (titulní fotka, 6, 9, 11),
Robin Nevřala (str. 12-3),
archiv T. Žižky (32 - 34)
Libor Kožík (10, 18-24, 29-30, 34),
Vojtěch Jurák (14, 16)

Korekce

Veronika Kožíková

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

21.12. | 17:30

26.12. | 15:30

30.12. | 17:30

16.1. | 15:30

Příběh hokejového života

BOJOVNÍK

Je Zlíňák. Nenarodil se zde, Zlín mu nejdřív úplně nesešel, ale kariérou a více než dvacet let to pochopitelně změnilo a Pavel KUBIŠ se sám za Zlíňáka považuje. Není to hvězda, střelec, ale pro zlínský hokej je důležitou postavou.

Libor Kožík, foto: David Peška

Náměšť nad Oslavou není zrovna významná hokejová bašta, je to prostě pěkné město na půli cesty z Třebíče do Brna. Ale tady jsem udělal první hokejové krůčky, které určily můj budoucí život.

Volba hokeje nebyla tedy úplně jasná, nejdříve jsem hrával fotbal. Ale měl jsem o dva roky staršího bratrance Tomáše Fialu a kam šel on, tam i já.

Na hokejové začátky mám krásné vzpomínky. Všichni se těší na různé NHL Winter Classic, já to měl naopak. Těšil jsem se, až budu hrát někde v hale. U nás byl odkrytý stadion stejně jako ve Telči nebo Velkém Meziříčí.

Hrálo se na fotbalovém stadionu ve strašně zimě, ovšem mělo to své kouzlo. O přestávce vždy naskákali rodiče a začali odhrnovat sněh, abychom mohli pokračovat. My jsme chodili do unimobuněk, kde byla klasická kamna. Rád na to vzpomínám.

Potom jsem přešel do Třebíče a už jsem se nemusel bát, že začne pršet a led uplave. Opět jsem měl vzor v Tomášovi. Ten nakonec ex-

na zimáku. Nebyl tady tak tvrdý režim, bylo to mnohem lepší.

Mohli jsme se jít dívat na trénink Áčka, zajít si na oběd na Novestu, zažili jsme tady hodně srandy. Zlín se mi zalíbil natolik, až jsem tady měl svoji první garsonku. Konečně jsem byl svým vlastním pánem.

Hokejově jsem si nikdy nemohl stěžovat. Z dorostu mám stříbro, prohráli jsme až ve finále s Třincem, ty ročníky byly silné. O rok mladší jsou bratři Pšumí se Standou Balánem, kteří měli taky velmi zajímavé kariéry.

Start v dospělém hokeji byl pro mne hektický. Můj první zápas se řadí mezi ty, na které si většina zlínských fanoušků hned vzpomene.

V prvním semifinále 2005 proti Vítkovicím se zranil Martin Erat a Miroslav Kováčik a potřebovali jednoho útočníka na doplnění sestavy, tak pan Bokroš ukázal na mne.

Přiznám se, že jsem na tyhle stresové situace asi slabší povaha a tohle mne docela dostalo. Vyhecovaný zápas, kde jde o hodně,

” **Měl jsem štěstí, že jsem se na chvíli dostal do lajny s Balaštíkem a Leškou, to se body sbíraly hrozně lehce. Řekli mi „Běž před bránu a dělej, co umíš“ a ke mně se tam vše odráželo.** ”

traligu nikdy nehrál, ale vyhrál Islandskou ligu. Někdy ze srandy říká, že jsme na tom vlastně stejně, jen on to měl lehčí, protože tam hokej hrály jen tři týmy. (smích)

My jsme byli docela silný ročník, objížděli jsme i Mistrovství České republiky, kde si nás všiml pan Venera a dal nám laso do Zlína. Nejdřív si chtěl stáhnout jen tři starší kluky, ale nakonec si nás vzal pět.

A tak jsem se v patnácti dostal do Zlína. Byl to pro mne šok, vždycky jsem byl vázaný na rodinu. A teď jsem přišel na internát, kde bylo 6 skříní, 6 postelí a to bylo vše. Ve 21:45 nám vypnuli světla, ve 22:45 elektriku. Přišel jsi pozdě na večeři? Tak jsi byl hladý. Tady jsem si vytvořil takový svůj nešvar – závislost na vlašácích, salátech a rohlících. Ale v té době člověk neřešil, jestli je to zdravé jíst, nebo ne.

Tři roky na internátu a já jsem si nemohl zvyknout. Nejlepší vždy byla letní příprava, kdy byl internát zavřený a my jsme bydleli přímo

narvaný stadion a po boku hvězdy NHL jako Čajánek nebo Roman Hamrlík.

Popravdě jsem byl rád, že jsem skoro celý zápas byl jen na střídačce. Člověk nechce první zápas hned něco vážného pokazit. Nakonec jsme vyhráli, ale v poslední minutě došlo k velké bitce, kde Jardu Kristka surově napadl Petr Hubáček.

A pak na mne trenér Bokroš ukázal, ať jdu hned pak na led. Byl jsem si jistý, že se to zase semele. Pamatuju si, že vedle mne stál Varaďa, který měl za sebou několik bitek v NHL. Tak jsem se jen hořkosladce poušmál. Asi bych neměl žádnou šanci.

Z té sezóny pro mě ale bylo nejcennější, že jsem s nimi mohl pravidelně trénovat, nasávat jejich historky, dívat se, co dělají jinak.

Když se na to dívám zpětně, jako kluk ve 20 jsem si to tak neuvědomoval. Teď k nim možná vzhlížím daleko víc než v té době.

tihle borci včetně Lešouna, Larryho a Baláže dokázali podávat sezónu co sezónu skvělé výkony. Až s odstupem času vidím, jak je tohle náročné.

Hrát pod Bokrošem byl taky velký zážitek. Měl v kabině neuvěřitelný respekt. Mi vyhovovalo, že jsem přesně věděl, kdo co bude hrát.

Pokud mám být upřímný, tak o kariéře každého hokejisty rozhoduje štěstí a náhoda. V juniorské extralize je spousta zajímavých hráčů, delší kariéry má však jen zlomek z nich.

Neberu teď v potaz ty super talenty, ale jinak je hrozně tenká hrana mezi tím být TOP hráč v Evropě, nebo hrát jen krajský přebor pro zábavu. Je hrozně moc aspektů, které to ovlivní. Stačí, když je sezóna jako teď, a nemůžeš stavět mladší kluky, načasování, zranění jiného hráče, ... Ne vždy to máte ve svých rukách.

Tak jako ve všem tomu musíte jít naproti, potom je to pravděpodobnější. I tak jsem ale zpětně hrozně vděčný, že mi tolik věcí v kariéře vyšlo tak, jak mělo.

V následující sezóně jsem jako nejmladší v týmu dostával dost příležitostí, jenže na Vánoce přišly tři posily a já jsem musel do první ligy. Domů do Třebíče.

Přišel za mnou Bokroš a řekl mi, že mě bude sledovat. Jestli chci být v týmu i další rok, tak tady musím být rozdílový hráč, musím bodovat. Docela se mi dařilo a v kariéře mi to pomohlo.

V následující sezóně jsem hrál už jen za Zlín. Měl jsem štěstí, že jsem se na chvíli dostal do lajny s Balaštíkem a Leškou, to se body sbíraly hrozně lehce. Řekli mi „Běž před bránu a dělej, co umíš“ a ke mně se tam vše odráželo. (smích)

V tomhle bylo hraní s nimi skvělé. Přesně mi řekli, co mám udělat, a já to dělal co nejlíp. Ale je pravda, že jsem z toho byl hrozně nervózní. Sám sebe jsem dokázal dostat pod tlak.

Moje kariéra je dlouhá, a přitom se všechno odehrávalo tak rychle... V jednadvaceti jsem se dostal do reprezentace, a navíc jsem si zahrál zápas v Třebíči. To bylo vážně krásné.

V té době jsem si to ještě nedokázal naplno užívat, ale to vidím až teď. Tenkrát to všechno přicházelo tak nějak automaticky.

Velmi si cením toho, že jsem si mohl později zahrát turnaj EuroHockey Tour v Liberci, kde už byli i borci z NHL. Když je vám čtyřicet, tak si vždycky říkáte „Co přijde dál?“

Jenže reprezentace už nikdy nepřišla.

Přišly ale krásné momenty v klubu a to je vždy nejcennější. Rok se o něco snažíte a pak máte konečně výsledek. Nejvíce pro mě byl pochopitelně titul.

Rok předtím jsem se na začátku play-off zranil a jako dnes si pamatuju 7. zápas s Plzní. Bydlel jsem kousek od zimáku a viděl jsem, jak se tam valí davy lidí. A já byl o berlích. V té chvíli si člověk říká, že hraje celý život a pak mu to uniká pod prsty.

O rok později se to už ale podařilo a já byl u toho. Byl jsem rád, že jsme titul mohli oslavit ve Zlíně, bylo tady 90 % kluků, kteří si prošli mládeží, případně kluci, jež tady už zakořenili.

Teď víc přemýšlím nad tím, když se nám nedaří. Tenkrát jsme si hrozně užívali, že kamkoliv jsme přijeli, tak jsme vyhráli.

Přišlo to v půlce kariéry a bylo to fakt krásné, ale už je to pryč. Vedle toho je letošní sezóna strašně těžká. Kdyby to přišlo na sklonku kariéry, tak si to asi užívám víc. Jenže to prostě

přichází až s časem.

Jsem rád, že jsem ve Zlíně odehrál tolik zápasů. Na začátku kariéry bych si vůbec nedovedl představit, že tady v počtu odehraných zápasů budu tak nahoře.

Vážím si toho, hrozně moc.

Nejsem a nikdy jsem nebyl takový hokejista jako legendy klubu. Ti měli velké kariéry, byli to playmakeři, střelci. Nikdy jsem nezískával tolik bodů jako Čája, Leška a další. Ale na ledě jsem byl vždy ochotný nechat vše.

Jak už jsem říkal, letos je to těžké. Když prohrajeme a jdu z ledu, mám v hlavě spoustu myšlenek. Je to pro mne ještě těžší v tom ohledu, že po odchodu Tomáše Fořta nosím kapitánské „C“. Chci pomoci týmu extraligy zachránit. To je velká zodpovědnost i s ohledem na mladé kluky, kteří tady hrají a musí budovat budoucnost klubu.

Případný sestup by zastínil to hezké, co jsem tady prožil, ty pěkné myšlenky a výhry.

Ale jedna věc nám letos neskutečně pomáhá. Vždycky jsem říkal, že ve Zlíně jsou hodně nároční fanoušci, jenže letos nás opravdu podporují. Na zápas proti Spartě jsem byl v hledišti a měl jsem z toho husí kůži.

Díky za to!

Teď nás čeká tvrdá práce.

5 NEJ

Libora Kašíka

4 Nejlepší zápas v kariéře?

Určitě poslední zápas ve finále s Brnem. Rád na něj vzpomínám a na ty emoce.

Byl to krásný moment, vyhrát titul pro svůj tým je prostě nejvíc!

5 Kdo je nejvtipnější spoluhráč?

Vyprávěním určitě Martin Hamrlík, ten by měl sepsat knížku.

A chováním určitě Tonda Honejšek, on je takový náš dobrý kluk. V kabině je s ním sranda.

1 Nejoblíbenější kuchyně?

V tomhle nejsem vybíravý, vždy záleží spíše podle nálady.

Ale nejvíc asi od maminky, protože to je pro mne sváteční, a o to víc si toho vážím.

2 Nejhezčí místo na světě?

Zatím to byla Dominikánská republika Punta Cana, krásné moře, palmy a pohodlička.

Miluji cestování, každá cesta do neznáme je pro mne velký zážitek.

3 Nejoblíbenější podnik?

Za mne určitě kavárny. Dokážu si ocenit a vychutnat si dobrou kávu i dezert.

Ve Zlíně mám rád Café Malá scéna a taky Melk v Králově vile, který mám spojený s Lubou Horčíčkou.

Z naší mládeže

Mládež sbírá zkušenosti i v zahraničí

Poznali krásné prostředí Davosu, vychutnali si výhled na alpské vrcholy, ale především na vlastní kůži zakusili sílu švýcarského hokeje. Junioři se v polovině srpna vydali na historicky první přípravné turné do Švýcarska, kde nabrali cenné zkušenosti.

Vojtěch Jurák, foto: Vojtěch Jurák

Nejstarší mládežnický výběr strávil většinu týdenního výjezdu ve Švýcarsku, kde se poměřil s Davosem, Rapperswilem a Zugem. Hned na začátku to navíc Berani vzali přes rakouský Salzburg, kde odehráli jeden zápas proti výběru tamní Akademie.

Celkem tedy junioři absolvovali pět zápasů (s Davosem hráli dvakrát) v šesti dnech. A výsledek? Rozhodně úspěšný! Berani se dokázali vypořádat s náročným programem, cestováním i mnohdy nepříjemnou a tvrdou hrou soupeřů. Čtyřikrát slavili zlíštní vítězství.

„Po hokejové stránce jsem byl zvědavý hlavně na úroveň švýcarské mládeže, Salzburg totiž známe z českých soutěží,“ řekl po návratu ze zahraničního turné Luboš Jenáček, tehdejší trenér juniorů a nyní hlavní kouč A-týmu.

„Zápas s Rapperswilem nebyl až tak kvalitní – bylo znát, že jde o druholigový tým. Zbývá čtyři utkání nás ale velmi prověřila, potkali jsme těžké soupeře. Ukázaly se charakter našeho mužstva i kvalita jednotlivých hráčů,“ pochvaloval si Jenáček.

Trenéra těšil hlavně poslední duel proti Zugu. Přední švýcarský tým byl posledním a nejtěžším soupeřem Beranů. Přestože měli mladí hokejisté v nohách čtyři zápasy a za sebou několik přesunů autobusem, těžké utkání zvládli.

„V některých fázích hry nebo některých

činnostech měli sice Švýcaři navrch, ale díky velké bojovnosti, týmovému výkonu a výborným gólmánům se nám podařilo vyhrát v nastavení,“ popisuje Jenáček.

Postřehy, inspirace, nápady

Zápasové srovnání se zahraničními soupeři je jedním z pilířů mezinárodního programu Beranů. Vidět, jak funguje hokej a hokejová výchova v jiných zemích, to je velká zkušenost pro hráče i realizační týmy.

V Davosu se mladí hokejisté byli podívat na trénink místního A-týmu. Poslední den ve městě jim zase trenér Jakub Volek, který pod Alpami dlouhodobě působí, vyprávěl o klubu, jeho zázemí pro hráče nebo zajišťování výstroje či finanční podpory.

„Samostatnou kapitolou je prostředí a zázemí, které mají tyto kluby k dispozici. Během turné jsme stihli krátkou prohlídku Akademie v Salzburgu, která je vyhlášena skvělým vybavením i náročným režimem a požadavky na hráče,“ zmiňuje manažer mládeže Tomáš Valášek.

„Také nás překvapilo, na jak vysoké úrovni je nový sportovní areál v Chamu, který využívá především švýcarský EV Zug,“ doplňuje.

Hokej se neustále vyvíjí, a proto je důležité dívat se kolem sebe a sledovat světové trendy. Mladí Berani se snaží držet krok a po-

stupně svou mládežnickou výchovu zkvalitňovat. Díky zahraničním výjezdům sbírají trenéři a členové vedení mládeže cenné postřehy, inspirace a nápady, které pak mohou zapracovat do zlínského prostředí.

„Každá zkušenost se hodí. Co se týká sportovního zázemí a rozpočtu klubů, jako jsou Salzburg nebo EV Zug, nemůžeme se nimi vůbec rovnat. O to více pak ale potěší, když se nám tato výběrová mužstva podaří porazit,“ líčí Valášek.

„Prohlídka takových areálů vždy stojí za to. V Salzburgu nám průvodce ukazoval i fyzioterapeutické zázemí pro hráče, v Zugu zase hokejistům kuchař připravil po zápase bohatou večeři přímo před šatnou.“

Inspiraci ze zahraničí čerpají také trenéři pro svou práci, a to především v oblasti dovedností, na které se v dnešní době klade velký důraz. Příkladem je třeba program Perfect Skating známého trenéra Shawna Allarda, který působí jako odborník na bruslení v klubu Colorado Avalanche. Několik zlínských trenérů už v rámci tohoto programu prošlo školením.

Zážitky z Německa i Kalifornie

Přípravné turné do Švýcarska, které junioři v srpnu absolvovali, je jedním ze střípků celkové pestrého zahraničního programu mladých Beranů. Jaké jsou ty další? Zmínit lze například účast rakouského klubu Vienna Capitals na srpnovém turnaji dorostu ZLÍN CUP na PSG aréně. Především ale nelze opomenout dlouholetou spolupráci s některými kluby v cizině.

Tradičním partnerským klubem Zlína je německý Mannheim, jenž patří ve své zemi k hokejové

špičce. Oba kluby se navzájem zvu na turnaje, zlíňští devátáci se k našim západním sousedům vydali několikrát na poznávací zájezd.

Velkou zkušeností, školou a zážitkem pak bývá výprava do Spojených států, kterou Berani v minulosti už několikrát zorganizovali. Vedení mládeže zde využívá spolupráce s někdejší hokejistou a zlínským odchovancem Tomášem Kapustou, jenž aktuálně působí jako trenér mládeže v Kalifornii a je generálním manažerem klubů Ontario Jr. Reign a San Diego Sabers.

„Kdykoliv jedeme my do Spojených států nebo naopak Američané k nám do Evropy, tak si navzájem pomáháme s organizací přátelských zápasů a vyměňujeme si zkušenosti. Naši kluci si díky tomu mohou zahrát s americkými vrstevníky, což je mimořádná příležitost,“ vysvětluje Valášek.

Zatím poslední společná akce se uskutečnila letos v červenci, kdy Kapusta na několik dnů přijel do České republiky a vedl tréninky pro zájemce z řad mladých hokejistů a představil fungování mládežnického hokeje v Kalifornii.

„Například v roce 2019, kdy jsme byli v Kalifornii zatím naposled, odehráli zlíňští žáci dva zápasy proti výběru Anaheim Ducks a dva proti Los Angeles Kings,“ dodává manažer mládeže.

V neposlední řadě jsou zahraniční výjezdy pro mladé hokejisty zdrojem nových zážitků, na které pak dlouho vzpomínají. V zámoří si zlíňští nikdy nenechávají ujít příležitost zajít na zápas NHL.

A junioři? Ti se kupříkladu v srpnu v Davosu potkali s legendárním Kanadánem Joem Thorntone, olympijským vítězem s více než 1 600 starty v NHL.

Vest

ÁŽ UŽ BERANŮM FANDÍŠ NA STADIONU NEBO DOMA.

POHODA. JEZ.

WWW.VESTZLIN.CZ @VESTZLIN

VYPEČENÁ NOVINKA!

TENKÉ KRŮPÁVÉ

PRECLÉ

CIBULOVÉ SOLENÉ SÝROVÉ

BEZ ALERGICKEJŠÍHO TUKU

90 g

Berani zpoza opony

Kabina je můj život

Už téměř padesát let je Miloslav SEDLÁK nedílnou součástí zlínské kabiny. Bývalý vynikající obránce a kapitán přijal již dávno zcela jinou roli, která je však pro chod mužstva neméně stěžejní. Stal se z něj totiž kustod, díky jehož práci mají hráči vždy ty správné podmínky pro to, aby se na ledě mohli rvát za klub jeho srdce.

Vojtěch Gargulák, foto: Libor Kožík

Vyrůstal jsem v Hodoníně, s hokejem jsem začínal ve starších žácích až ve 13, což je na dnešní poměry dost pozdě. Ještě, než jsem šel na vojnu, jsem stihl odehrát i jednu sezónu za muže. Na vojně jsem zůstal v Hodoníně v Dukle. Během té doby jsem (jak jinak než na stadionu) poznal i svou ženu, se kterou letos slavíme padesátileté výročí.

Když se blížil konec vojny, začaly si mě všimati i ostatní kluby, první nabídky jsem dostal z Plzně a Brna. Do Plzně se nám nechtělo, jsme Moraváci a bylo to na nás příliš daleko. Brno bylo zase velkoklub, z čehož jsem tehdy neměl úplně dobrý pocit. Pak se v roce 1974 ozval Gottwaldov, přijel za mnou osobně pan Kožela a spolu se ženou jsme se rozhodli, že by to pro nás byla nejlepší možnost.

Do kolektivu tehdejšího TJ Gottwaldov jsem zapadl velice rychle, nikdy nebyl žádný problém. Bylo tady silné jádro mužstva, tehdy si říkali „Baťáci“ a byli tam samí dobří kluci. Nikdo si na nic nehrál, přestože tady byli a jsou špičkoví hráči. **I proto jsem se pak i já snažil, a dodnes snažím, nově přichozím hráčům co nejvíc pomoci s adaptací, aby se tady co nejdřív cítili dobře.**

Zažil jsem toho v klubu hodně, mám spoustu krásných zážitků. Každá kvalifikace pro nás byla jako boj o titul, měly obrovský náboj. Pak přišly první medaile a už jako kustod jsem zažil taky oba mistrovské tituly.

Čtyři roky jsem byl dokonce kapitánem. Moc jsem si toho vážil, od kolektivu to byl projev velké důvěry a pro mě to byla pocta a závazek. **Kapitán je člověk, kterého kabina respektuje, má u ní přirozenou autoritu. A samozřejmě musí taky ukázat nějaké schopnosti na ledě, herně být jedním z nejlepších v týmu.**

” **Mou náplní práce je tedy servis hráčům, jak se říká „od helmy po poslední tkaničku“, aby měli všichni všechno připravené k tomu podat ledě ten nejlepší výkon.** ”

Hrát jsem nakonec vydržel až do devětatřiceti. A to hlavně díky skvělému rodinnému zázemí a taky pevnému zdraví, což v mé kariéře považuji za největší úspěch.

Spousta mých spoluhráčů se po skončení kariéry dala na dráhu trenéra. A byli to skvělí trenéři – pánové jako Venera, Stavjaňa, Říha, Vlach nebo Svoboda posbírali řadu úspěchů. Mě ale tato dráha nikdy moc nelákala. Zkoušel jsem to pár let u mládeže, ale ta pozice mi zkrátka nevyhovovala.

Jako trenér nikdy nevíte, jak dlouho kde budete. Rok někde jste, pak vás odvolají a stěhujete se zase někam úplně jinam. Já jsem měl rodinu, vychovávali jsme děti, měl jsem stabilní zázemí, o které jsem nechtěl přijít.

Nesedělo to k mojí povaze, mám rád svůj klid, ale zároveň miluju hokej a chci být jeho součástí, takže jsem rád přijal roli kustoda.

Tu práci jsem převzal v roce 1990 po panu Svobodníkovi, který odcházel do důchodu. Spolu s Lubomírem Pálkou jsme tam byli dva, on byl masér a věnoval se rehabilitaci, já jsem měl na starosti všechno ostatní, co se týkalo kabiny – zajištění a servis výstroje, praní, broušení bruslí, úklid a tak dále. Takovým způsobem jsme to ve dvou dělali dobrých 20 let.

Mou náplní práce je tedy servis hráčům, jak se říká „od helmy po poslední tkaničku“, aby měli všichni všechno připravené k tomu podat ledě ten nejlepší výkon. Díky zkušenostem z vlastní kariéry vím, jaké mají hráči potřeby.

Samozřejmě se od té doby všechno posunulo, výstroj je úplně jiná, celkově se v současnosti mnohem víc lpí na detailech. I hráči se o svoji výstroj starají daleko úzkostlivěji. Za nás jedna omotávka hokejky chvíli vydržela. Nyní si někteří hráči musí přebalovat hokejku před každým tréninkem. S nadsázkou jim říkám, že se o ně starají pečlivěji než o svá děcka.

Být kustodem je zaměstnání, kterému se musíte věnovat od rána do večera. Člověk musí být vždy ve střehu, protože nikdy neví, kdy bude něco potřeba. **Obecně platí, že když se vyhrává, tak je všechno v pořádku, když se prohrává, tak je špatná i tkanička.**

Sezóna bývá dlouhá, jede se v týdně, přes víkendy, svátky... To všechno samozřejmě také na úkor rodiny, která pro to musí mít pochopení a musí se tomu přizpůsobit. Já mám to štěstí, že takovou rodinu mám.

Na stadion chodím pravidelně před šestou hodinou ranní, abych svou práci stihl udělat ještě před příchodem hráčů. Tedy uklidit kabinu, nachystat veškeré vybavení tak, aby bylo vše na svém místě.

Jsem hráčům k dispozici, kdyby třeba někdo potřeboval přebrousit brusle nebo opravit něco na výstroji. Je to časově náročné, ve dvou jsme s panem Pálkou často ani nestíhali, dnes už jsme na to tři.

Kromě mě je tu ještě Aleš Jordán, který má na starosti broušení bruslí a cestuje s týmem na venkovní utkání. Stejně tak objíždí zápasy i masér Ján Križko, který se věnuje rehabilitační činnosti.

Já už na venkovní zápasy nejezdím. Pamatuji si, jak jsme s panem Pálkou jezdili na všechny, neměli jsme ani auto, takže jsme jezdili společně s hráči autobusem. Z takového výjezdu se pak člověk vrátí klidně ve dvě v noci a hned ráno už je zase potřeba, aby bylo všechno připravené na další den.

Proto jsme si ty úkoly rozdělili a já jsem zůstal ve Zlíně a zajišťoval, aby bylo všechno ráno nachystané. Dnes už mají Aleš s Jánem k dispozici auto, takže můžou vyjet dopředu, aby stihli všechno včas zařídit.

Pamatuju si na vyluku NHL v sezóně 2004/05. Z Ameriky tehdy přijeli Roman Hamrlík, Petr Čajánek a další. A ti byli zvyklí na veškerý ten luxus, který v zámoří měli, kde s trochou nadsázky měl každý hráč svého vlastního kustoda.

Takže kluci před venkovním zápasem prostě nechali veškerou bagáž ležet v kabině, šli do autobusu a čekali, že se o to někdo prostě postará. Jenže tady jsme byli jen dva, kustod a masér, a neměli

jsme šanci to celé odnést. Takže jsme je pak naháněli po autobuse, ať si pro to jdou a nějakou dobu trvalo, než si na to zvykli (smích).

Při domácích zápasech chystáme některé věci i soupeřům, připravujeme kabinu hostů, staráme se o rozhodčí. Mimo jiné máme na starosti také puky, těch máme na každý zápas připraveno dvanáct s logem klubu.

Ve skutečnosti se jich ale spotřebuje mnohem víc, puk bývá cenná trofej pro spoustu lidí, pro soupeře či pro různé sběratele. **Došlo to dokonce tak daleko, že se zápasové puky začaly samovolně ztrácet, tak jsem rohy toho loga začal zaškrťovat fixou, abych případné „lapky“ odradil.** (smích)

V kabině se pohybují už opravdu dlouho a vždy mi záleželo na tom, aby v ní byla pohoda. Aby tam bylo příjemné prostředí, abychom byli všichni kamarádi a byl mezi námi přirozený respekt. **Jelikož jsem sám hokej hrával, dokážu se vžít do pocitů hráčů, pochopit jejich chování v určitých situacích. Stále se cítím jako jeden z nich.**

Když jsem začínal v roli kustoda, tak jsem některým z nich radil i po hokejové stránce. Věděli, že mám zkušenosti a chci jim pomoci. Třeba s Radimem Tesaříkem jsme probírali spoustu věcí, oba jsme byli obránci, takže jsme prodiskutovali některé situace. **Často jsme po zápasech hrávali tu pomyslnou „čtvrtou třetinu“, jak se říká. A tu jsme vždycky vyhráli, i když zápas třeba dopadl špatně.** (smích)

Hokejová žena

Na stejné vlně

Veroniku WOLFOVOU s jistotou najdete na některém ze dvou míst. V tanečním sále, kde nejen tancuje, ale taky tady učí malé děti, nebo na zimním stadionu, kde je nejvěrnější fankyňkou svého přítele Daniela Hufa.

Karolína Václavková, foto: Libor Kožík

Veru, jak dlouho jste s Danem spolu?

V březnu to bude šest let. Poznali jsme se na Obchodní akademii ve Zlíně, kam jsme spolu chodili do třídy.

Jak jste se dali dohromady?

V prváku jsme byli jednoduše spolužáci. Ve druháku za mnou Dan přišel, jestli bych mu něco vysvětlila v matematice. Vtip byl v tom, že já jsem v matice taky zrovna nevyňkala. (smích)

Konkrétní učivo jsem ale zrovna zvládala a dokázala jsem jej i vysvětlit. Dan potom za mnou chodil častěji a častěji, a nějak dopadla nejen ta matika... (usmívá se)

Zaujal tě už na první pohled?

Zaujal mě hlavně tím, že do školy kvůli hokeji moc nechodil. (smích) Pokaždé, když se ve třídě objevila nová tvář, věděla jsem, že je to ten hokejista.

Měli jste a máte na sebe čas i navzdory hokejovému vytížení Dana?

Už v těch našich 16 jsem věděla, že toho času nebude tolik. Oba jsme vytížení tréninky, ale vždycky jsme se snažili a snažím strávit každou volnou chvíli spolu.

Jakému sportu se věnuješ?

Už 17 let se věnuji sportovnímu tanci, tedy tanci v páru. Dřív jsme tančili latinu i standard, ale je to časově i finančně náročné, a tak jsme se spolu s tanečním partnerem Matym rozhodli věnovat pouze standardu, ke kterému jsme měli vždycky blíž. (pozn. redakce: Jedná se o tance jako waltz, tango nebo vídeňský valčík.)

Je to výhoda, že jste s Danem

oba sportovci?

Za mě určitě ano! Jsme naladěni na stejnou vlnu, mám pro ten život plný tréninků velké pochopení. Trénuji pětkrát týdně, od pondělí do pátku. Dan trénuje do oběda, ten si pak dáme spolu, a já trénuji od oběda. Máme to rozdělené.

Trénujete někdy dohromady?

Během lockdownu jsme spolu cvičili, chodili jsme spolu do posilovny, kterou máme doma. Ale tím, že se doma hodně mjíme a potkáváme se až večer, kdy už jsme oba po celém dni unavení, na další trénink už není síla a užíváme si volno.

Jak spolu rádi trávíte volný čas?

S volným časem je to trošku složitější. V průběhu hokejové sezóny máme pro sebe většinou jen soboty. To rádi chodíme do přírody, večer do kina nebo jsme taky rádi jenom tak doma. Spolu. Všechno si snažíme ale vynahradiť přes léto, kdy je

toho času mnohem víc.

Letos jste se spolu sestěhovali. Změnilo se něco?

Ty večery jsme spolu trávili i předtím. Dan býval často u nás doma, protože to měl blíž ráno na tréninky. A tak se nic moc nezměnilo, jen si teď budujeme „to svoje“.

Jak se do vytváření společného domova Dan zapojuje?

Zapojuje se hodně. Neřeším to jenom já. Bavíme se o tom spolu. Máme podobný pohled na věc, shodneme se.

Teď už nám chybí dodělat jen obývací a dva volné pokoje, ze kterých vznikne šatna a pracovna, jež teď bude sloužit hlavně jako studovna.

Oba s Danem ještě studujete?

Ano, oba jsme studenty Fakulty humanitních studií. Já jsem v červnu dodělala bakalářské studium a pokračuji na magisterském stupni, obor předškolní pedagogika. Vždycky jsem měla ráda malé děti, takže ze mě jednou bude paní učitelka v mateřské škole.

Dan je na oboru Sociální pedagogika a studium si prodloužil, teď je ve fázi psaní bakalářské práce.

Máš doma stejně jako Dan poličku s medailemi a poháry?

Mám, nejcennější je pro mě pohár, kdy jsme si vytancovali mezinárodní taneční třídu, což je nejvyšší taneční třída v ČR. Ale za úplně největší úspěch považuji to, že s tanečním partnerem učíme jak děti, tak i dospělé.

Mezi našimi svěřenci je i dcera Pavla Sedláčka, a tak se na tanečním sále propojují oba naše světy – hokejový i ten taneční.

Nežárlí Dan na tvého tanečního partnera?

Vůbec ne! Sedli si spolu, jsou přátelé a dokonce se ve volném čase všichni společně scházíme, v rámci naší party.

Jaký je Dan tanečník?

(smích) Musím říct, že je docela šikovný a má chuť si to zkusit. Někdy sám přijde a řekne, že by si chtěl něco vyzkoušet. Moc mu šel waltz, líbilo se mi jeho postavení. Naopak mu moc nešla latina. Zkoušeli jsme chachu a to asi nebude Danova parketa. (smích)

Kdo vede?

Na parketu zatím já, i když s trochou tréninků by tu roli Dan mohl převzít. A doma si myslím, že se vedeme navzájem.

Jaký je Dan přítel?

Je skvělý. Můžu se na něj ve všem spolehnout. Na všem se domluvíme, myslím, že nám to klape, jsme podobné povahy. Překvapilo mě na něm, jak

je citlivý. To mě dostalo. Možná je to tím, že přišel o mamku. Je tolerantní, empatický. Není to žádný drsňák, jak bych u hokejisty čekala.

Umí tě něčím i naštvat?

V pokoji měl křeslo, na které si odkládal všechny svoje věci. Navrhovala jsem mu, ať je dá třeba do skříně nebo koše na prádlo, ale on ne. Tak to mě dokázalo vytočit. (smích)

Ale je to spíš legrace, nic závažného. Teď v nové ložnici to křeslo už nemá, tak si musí všechno skládat do skříně. (smích)

Jaký máš vztah k hokeji?

Dokud jsem neznala Dana, o hokej jsem se vůbec nezajímala. Nikdy jsem nebyla na žádném hokejovém utkání, takže žádný vztah neexistoval. Ale teď to celé prožívám, Dan mě do toho vtáhl.

Rozebíráte spolu zápasy?

Ano, bavíme se o tom často. Hodně mu na hokeji záleží, a proto tomu obětuje všechno. Asi jsem dřív nepotkala nikoho jiného, kdo by si tak moc šel za svým snem. Málodky jsem kritická a řeknu, že měl něco udělat líp. Ví, že na rozhodnutí má jen okamžik, a že každá situace je úplně jiná.

Jaký jsi fanoušek?

Rozhodně ten vystresovaný. (smích) Jsem mnohem nervóznější než Dan, jako kdybych měla zápas odchytnat sama. Vždycky říkám, že mě

z hokeje jednou klepne. Ale věřím mu. Ví, že do toho dává maximum a na ledě podá maximální výkon.

Nezměnil se Hufino za ty roky, co ho znáš?

Je pořád stejný, jako když jsme se poznali. Stojí nohama na zemi. Ví, že když se něco podaří, příště to dopadnout nemusí. Po vyhraném zápase mi říká: „Do půlnoci se můžu radovat, ale od půlnoci začíná nový den a já musím stát nohama na zemi a musím trénovat.“

To, že může být v extralize, mu do hlavy nestouplo, právě naopak. Pohání ho to dopředu, stále se snaží zlepšovat. Líbí se mi na něm, že si třeba po zápase najde čas a jde si popovídat s fanoušky.

Necítila ses někdy, že hokej Dan upřednostňuje před tebou?

(smích) Dan vždycky říká, že hokej a já jsou jiné šuplíčky. Ví, že tomu dává všechno a neberu to tak, že na mě nemá čas. Ví, kolik tomu od dětství obětoval, a že hokej je jeho součástí. Vidím na něm, jak moc chce být úspěšný.

Umíš si představit, jaký bude tvůj život za 5 let?

(přemýšlí) Hmm, to mi bude 28. Třeba už budeme mít společnou rodinu. Uvidíme, co nám život přinese, a kam nás zavede. Ale ať to bude kdekoliv, budeme tam spolu. Snad zdraví, šťastní a v pohodě.

2022
RADOSTNÝCH CHVIL
Přejeme Vám krásné Vánoce
a šťastnou cestu s čistou stopou.

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

iV

Váš autorizovaný partner ŠKODA:

SAMOHÝL MOTOR a.s.
tř. T. Bati 642
763 02 Zlín
Tel.: 577 616 161
www.samohylmotor.cz

SAMOHÝL
MOTOR

TOP 10 zlínské historie

Nejproduktivnější junioři I.

Jsou na prahu velké kariéry, ale zvládnout další krok pro ně bude skutečně náročný. Jak zvládli nejúspěšnější junioři ve žlutomodrém dresu přechod do extraligového mužstva? O tom je první článek TOP 10 juniorů.

Libor Kožík, foto: Martin Voltr

Soutěže juniorů za svých 16 sezón existence (pozn. redakce: Předtím byla soutěž pro hráče do 18 let, od sezony 1995 je i soutěž juniorů do 20 let) vyprodukovaly celou řadu úspěšných hráčů světové úrovně.

Nejinak je tomu i ve Zlíně, kde místní mládež

prošli hráči NHL, Olympijských her i Mistrostvím světa. Kdo jí vládl v jednotlivých rocích a podaří se Lukáši Chludilovi zařadit v rámci tohoto hodnocení v letošní sezóně na nejvyšší pozici?

Úspěch v juniorské soutěži je dvousečná zbraň. Je potřeba si říct, že účast v této soutěži zcela vy-

1. **Ivan Rachůnek**
1998/99
40 z. 59 b (**1,48 b/z**)

2. **Vojtěch Dobiáš**
2019/20
35 z. 51 b (**1,46 b/z**)

3. **Pavel Marek**
1997/98
45 z. 65 b (**1,44 b/z**)

4. **Jaroslav Balašík**
1997/98
43 z. 61 b (**1,42 b/z**)

5. **Tomáš Fořt**
2011/12
27 z. 38 b (**1,41 b/z**)

6. **Jan Václavek**
2016/17
41 z. 53 b (**1,29 b/z**)

7. **Aleš Zacha**
2001/02
43 z. 55 b (**1,28 b/z**)

8. **Dominik Matula**
2014/15
38 z. 48 b (**1,26 b/z**)

9. **Martin Erat**
1998/99
35 z. 44 b (**1,26 b/z**)

10. **Petr Vala**
1996/97
40 z. 50 b (**1,25 b/z**)

nechali nebo minimalizovaly největší talenti zlínského hokeje. **Filip Chytil** přešel plynule ze staršího dorostu do Á-týmu a ještě v čase, kdy by mohl hrát za juniory si odbyl premiéru v NHL. V juniorském dresu odehrál pouhá tři utkání.

Pro zařazení do TOP 10 byla podmínka 25 utkání v jedné sezóně. **Petr Holík** měl také lehký přechod do A-týmu a ve své druhé sezóně byl blízko k zařazení na samotný vrchol žebříčku, kdy měl průměr 1,63 bodu na zápas, ale pouze v 16 utkáních.

Hodně hráčů také zvolilo cestu do zahraničí - **Antonín Honejsek, Jakub Šlahař, Stanislav Balán, bratři Pšurní nebo Marek Zagrapan**, který je i tak nejmladší střelec klubu v nejvyšší soutěži mužů.

Jak tedy dopadlo pořadí? Komu úspěch předurčil velmi dobrou kariéru a kdo naopak na slávu v mládeži nedokázal navázat?

Nejvyšší produktivitu měl **Ivan Rachůnek**, bezmála jeden a půl bodu na zápas byl skvělý výkon. O to cennější je, že v této sezóně byl stále považován za staršího dorostence. V následující sezóně odešel do Ameriky, odkud se sice vrátil, ale jeho kariéra měla poměrně rychlé tempo.

Na druhém místě se umístil **Vojtěch Dobiáš** v předminulé sezóně, kdy ovládli kanadské bodování soutěže. Své výkony zatím v mužích nedokázal zopakovat a letos odehrál pouze jedno soutěžní utkání. Vojtěch se také může pochlubit tím, že má v nejlepších 15 výkonech, dvě sezony! Stejně jako **Dominik Matula**.

Mezi dalšími hráči, kteří se neprosadili v nejvyšší soutěži patří **Pavel Marek** a **Aleš Zacha**. Oba si připsali pouze pár utkání ve Zlíně a následně hráli nižší soutěže.

Naopak strmou rychlostí rostly kariéry **Martina Erata** a **Jaroslava Balašíka**, kteří si připsali i starty v zámořské NHL. Podle čísel je zcela evidentní, že své parametry ukazovali již v juniorské soutěži.

K angažmá v A-týmu pomohly výkony z mládeže **Tomáši Fořtovi**, který velmi dobrý výkon ze sezóny 2011/12 nezopakoval jen z toho důvodu, že v následující sezóně hrál pravidelně za Třebíč a v play-off pomáhal Beranům k zisku stříbrné medaile.

Necelé tři desítky zápasů v nejvyšší soutěži odehrál i **Jan Václavek**, kterému se povedla sezóna 2016/17. Kdy byl 7. nejproduktivnějším juniorem extraligy. V 21 letech se rozhodl ukončit kariéru a věnovat se civilnímu zaměstnání.

Ve druhé části článku, která vyjde v příštím Magazínu Beran, se zaměříme na nejlépe bodující hráče mladší 20 let v nejvyšší soutěži mužů.

Mám své číslo na dresu?

Číslo. Každý hokejista na zádech nějaké nosí. Někteří je mění, jiní po celý hokejový život zůstávají věrní jedinému. Pro ty nejlepší se pak jejich čísla stanou ikonickými. Za mnohými z nich se však skrývá osobní příběh, který sportovní kariéru hráčů doprovází.

Vojtěch Gargulák, grafika a foto: Libor Kožík

#5 Tomáš Žižka

Pětku mi přidělili v Americe, neměl jsem k ní žádný vztah. Ale nechal jsem si ji, v minulosti ji měli někteří skvělí obránci. Vždycky jsem chtěl buď 10, nebo 20, ale ty byly většinou obsazené a 5 byla vždy volná, takže jsem si ji nechal.

#24 Jiří Suhrada

Čtyřicetku jsem dostal ve Finsku, když jsem hrál v tamní juniorce. Tam se čísla každému přidělovaly, takže jsem si nemohl vybrat. Ale líbí se mi. Když jsem se vrátil do Zlína a byla volná, tak jsem si ji vzal.

#25 Pavel Kubiš

K hokeji mě stáhl můj starší bratranec, který nosil číslo 25 a pořád mi říkal, že je lepší než 23, které jsem míval v žácích. A protože byl starší než já, tak jsem mu všechno věřil a 25 jsem si vzal.

#39 Libor Kašík

Protože to je magické číslo (smích). Myslím, že je to nejlepší číslo, jaké může gólman mít. Když si uděláte nějakou numerologii, tak zjistíte, že to číslo ke mně sedí. V dětství jsem míval 36, ale ta už byla v áčku obsazená, tak jsem šestku otočil a vznikla 39.

#43 Daniel Gazda

Před čtyřmi lety, když jsem šel do Poruby, tak jsem se jednoho večera díval na sestřihy zápasů NHL a líbil se mi Tom Wilson, který měl číslo 43. A zrovna druhý den se mě ptali, jaké chci číslo, tak jsem řekl 43 a od té doby jsem si ho nechal. Později jsem poznal svou přítelkyni a zjistili jsme, že je to součet našich dnů narození.

#57 Daniel Huf

Číslo jsme vybírali s tátou a s panem Hrazdirou. Chtěl jsem nějaké, které by mě provázelo celou kariérou. Shodli jsme se na čísle 57. V roce 1957 se narodila moje maminka, která mi v patnácti letech zemřela. Od mala chodila na každý můj trénink a zápas a fandila mi, takže vždycky, když ten dres obléknu mám pocit, že je se mnou a přináší mi štěstí.

#72 Darek Hejzman

Když to šlo, tak jsem vždycky hrál s dvacet sedmičkou. Už tak od čtvrté třídy, kdy na mě zbyla, tak jsem si ji vzal a zalíbila se mi. Ve Zlíně ji ale má Tonda Honejsek, takže jsem jen prohodil čísla a mám 72.

#91 Oscar Flynn

Narodil jsem se devatenáctého, takže jsem chtěl na dresu 19. Jenže ta je vyvěšená pod stropem haly, takže jsem měl smůlu a nešlo to. Tak jsem jen prohodil čísla a mám 91.

#98 Patriks Zabusovs

S 98 hraji už od dětství. Když jsem byl malý, tak mi tohle číslo vybral táta, mně se zalíbilo a tak s ním hraju už 17 let.

#99 Vladimír Mikhasenok

Jako malému mi řekli, že si mám vybrat své první číslo. Spolu s tátou jsme vybrali právě 99. Byla to náhoda, nemá to spojitost s Gretzkym ani s ničím. A nosím to číslo dodnes i proto, že táta už nežije, a tak je to pro mě taková trvalá vzpomínka na něj.

#88 Zdeněk Okál

Nosil ho Eric Lindros. Když jsem byl v Kanadě, tak jsem hodně sledoval jeho hity, klíčky a celkově jeho hru. Když jsem pak přišel do kabiny áčka ve Zlíně, tak jsme se s Oldou Horákem bavili o číslech a on mi ho posvětil.

Ze školních lavic

Studium na VŠ mne láká

Dvacetiletý útočník Matěj SEBERA se na ledě osvědčil především coby obratný bruslař a ve svém premiérovém ročníku si zapsal tři kanadské body.

Vojtěch Gargulák, foto: Libor Kožík

Matěji, jak se ti dařilo skloubit hokej se školou?

Jako jeden z mála jsem nepřešel na sportovní základku, chodil jsem od první třídy na jazykovku. Byli jsme tam ve třídě dva hokejisté, což byla rozhodně výhoda. Hodně nám pomohli rodiče, každý den nás buď ti moji nebo ti jeho vozili hned po škole na zimák na trénink.

Bylo to samozřejmě těžké, hodně učiva jsme pak museli dohánět zpětně, ale hokej odjakživa miluju, takže mi to vůbec nevadilo.

Jakou máš vystudovatnou střední školu?

Šel jsem na Střední průmyslovou školu ve Zlíně obor Pozemní stavebnictví. Bylo to z důvodu, že mi nedávalo smysl jít na gympl a chtěl jsem mít po střední škole nějaké zaměření. A navíc stejnou školu vystudoval i tatka.

Máš představu, čemu by ses věnoval, kdybys nehrál hokej?

Určitě bych studoval, asi bych šel na vysokou školu do Brna nebo Olomouce. Láká mě sportovní management nebo fyzioterapie, to si myslím, že by mě naplňovalo, pořád bych se zaměřoval na oblast těla a sportu.

Přemýšlíš nad tím pokračovat na vysoké škole?

Nad dálkovým studiem přemýšlím delší dobu, zatím jsem zkoušel studium na UTB ve Zlíně. Fakulta managementu a ekonomiky. Ale zjistil jsem že zrovna management a ekonomika není ideální vol-

ba po vystudování střední průmyslové školy. Nyní jsem rozhodnutý od nového školního roku zkusit dálkové studium, vzdělání беру jako velmi důležité.

Ve Zlíně jsi prošel všemi mládežnickými kategoriemi. Na kterého trenéra nejraději vzpomínáš?

Asi nedokážu vybrat jednoho. Zažil jsem tady spoustu trenérů a každý z nich mě nějakým způsobem posunul dál a něco nového mě naučil.

Samozřejmě za hodně vděčím panu trenérovi Svobodovi, který mě chvíli vedl ještě v juniorech a pak si mě vytáhl do Áčka a dal mi šanci se prosadit.

Jaké si myslíš, že jsou na ledě tvé největší přednosti?

Řekl bych, že rychlost, mrštnost a zarputilost. Oproti některým klukům jsem menší postavy, takže nejsem stavěný na vyložené fyzickou a silovou hru. Naopak jsem spíš technický typ hokejisty, myslím, že mezi moje nejsilnější stránky patří celkově obratnost na ledě.

Jsi rozený dřič? Přidával sis třeba v mládeži tréninky oproti ostatním?

Nerad o sobě mluvím jako o nějakém dřiči. Určitě jsem tomu dával víc než někteří jiní kluci, ale nebyl jsem sám. Kluků, kteří na sobě opravdu poctivě makali, tam bylo spoustu.

Samozřejmě je potřeba i štěstí, nějaké znamení, které vám řekne, že jdete správnou cestou a že se ta dřina vyplácí. Vždycky jsem se snažil na sobě pracovat, ale zároveň je pro mě důležité se hokejem bavit.

V minulé sezóně sis poprvé zahrál za zlínské Áčko. Jak ses cítil, když jsi poprvé přišel do kabiny?

Užíval jsem si to. Už v té předchozí sezóně jsme s pár dalšíma klukama z juniorky občas chodili s A-týmem trénovat, což byl pro nás velký zážitek. Nervozita tam ze začátku samozřejmě trochu byla.

Najednou jsem hrál s velkými hráči, které jsem jako malý sledoval, tak jsem měl trochu nervy, že jim třeba špatně nahraju nebo pokazím nějakou akci. Ale kluci jsou tady opravdu super, hned nás přijali mezi sebe a já jsem se tak velice rychle cítil být součástí kabiny.

Máš coby jeden z nejmladších hráčů v kabině nějaké povinnosti? Např. uklízení puků po tréninku a podobně?

Samozřejmě bylo zápisné, první gól a podobně, to ještě nemám doteď úplně splacené (smích). Sbírání puků a podobně pochopitelně taky, vždycky nás tam zůstane třeba pět nejmladších, kteří to mají na starosti. Teď s námi trénují i mladší kluci než já, tak jsem doufal, že už se tomu vyhnu, ale občas to na mě pořád ještě vyjde.

Jaké jsou tvé hokejové sny? Čeho bys v kariéře chtěl dosáhnout?

Mým momentálním cílem je udržet se nastalo tady v Áčku, stát se pevnou součástí týmu a dělat postupně krůčky vpřed. Na dlouhodobé cíle se snažím moc neupínat, samozřejmě bych lhal, kdybych řekl, že na ně nemyslím.

Chtěl bych se podívat do zahraničí a poznat nové věci, pro každého hokejistu je největším snem NHL a já to mám stejně. K tomu ale vede ještě hodně dlouhá cesta, takže se na to snažím až tak moc nemyslet.

Pod dohledem Oty Vejvody

Šestnáctiletý obránce Tomáš ŽIŽKA rozšířil početnou českou kolonii týmu Lidingö Vikings HC v nejvyšší švédské soutěži staršího dorostu. Syna bývalého zlínského kapitána zde cepuje v roli trenéra Otakar Vejvoda, bývalý úspěšný hokejista, který se usadil na severu Evropy.

Roman Ordelt, foto: archiv T. Žižky

Kde čerpáš inspiraci? Máš nějaký hokejový vzor?

Od malička jsem měl za vzor Petra Čajánka, tady ve Zlíně to byl a pořád je ikona. Je to obrovská osobnost, hrál v NHL, byl mistr světa, takže pro nás malé kluky byl nejvíc. Později jsem začal sledovat hráče ze zámoří.

Tomáši, bylo těžké odejít v patnácti letech bez rodiny do neznámého prostředí?

Ze začátku hodně. Právě v březnu byla situace ohledně koronaviru špatná, v Česku byl lockdown. Chtěl jsem odejít do severovýchodních zemí, což se podařilo. Za dva týdny už jsem volal mamce, že se mně začíná stýskat, ale mamka mi řekla, ať na to nemyslím, že jsem tady kvůli hokeji. Ať nemyslím na rodinu, jsem hlavně v pořádku a makám na sobě.

Co bylo nejtěžší v novém prostředí, osamostatnit se a postarat se sám o sebe?

Nejtěžší bylo asi vaření, předtím mi vařila mamka. První týden jsem si jídlo kupoval, blízko bytu máme jídelnu, kde si můžete zdravě nakoupit. Pak jsem sledoval spolubydlicí na bytě, jak vaří. Časem mi mamka na dálku poradila a pár jídel jsem si sám uvařil. Nejlepší asi vajíčka (se smíchem).

Mimochodem, jak to máš ve Švédsku s bydlením? Žiješ na internátu, nebo na bytě?

Máme společně s kluky z Čech pronajatý byt. Platíme společný nájem a máme štěstí, že nám to pronajímá pán, který hokej v Lidingö podporuje a dává nám slevu.

Byty blízko centra Stockholmu mají dražší nájem.

Ten náš nám vyhovuje, víceméně je v centru a jen patnáct minut tramvají od zimního stadionu.

Hraješ ve starším dorostu do 18 let. Jaké je v současné době národnostní složení týmu, který se nachází na ostrově v blízkosti Stockholmu?

V týmu máme teď 15 Švédů, 9 Čechů a 2 Slováky. Tým funguje jako přestupová stanice pro kluky do dalších Akademií, jako jsou Djurgårdens nebo AIK. Řada kluků má za cíl vybojovat si v místním klubu přední místo a ukázat se. Tento klub už podobně funguje více než 5 let.

V Lidingö působí už řadu let v pozici trenéra bývalý úspěšný český reprezentant Otakar Vejvoda, člen nezapomenutelné kladenské Blu line. Jaká je jeho trenérská role v klubu?

Pan Vejvoda trénuje přímo výběr do 18 let, občas i mladší kluky. Hokejem žije čtyřicet hodin denně. Příští rok oslaví padesátku, nicméně v jeho případě nehraje věk žádnou roli.

Rozhodně to není typ trenéra, který tomu nerozumí. Máme ho rádi a opravdu si ho vážíme. Trenéři ostatních týmů se s ním fotí, ve Švédsku je za legendu. Máme před ním velký respekt.

Jak se vlastně dorozumíváte v kabině?

Oficiální řeč je angličtina, ale my jí říkáme otakarština. S klukama se bavíme anglicky, abychom rozuměli. Zrovna já toho hodně namluvím, jsem ukecaný. Nepotřebujete mít angličtinu jako ve ško-

le, spíš mám problém, že mluví velmi rychle. Umím angličtinu do života, překládat slogan na papíře je už těžší.

Jaké vypadá v Lidingö zázemí, například zimní stadion?

Nehrajeme na žádném velkém stadionu. Na zimák se vejde maximálně tisícovka lidí a ještě jich pár stojí kolem mantinelu. Přirovnal bych to k PSG aréně. Chodíme večer hrát do venkovního prostředí fotbalu při mínus patnácti stupních. Žádný komfort, lepší podmínky si zkrátka musíme vybojovat, nic není zadarmo.

Zkus popsat tvůj denní program ve Švédsku.

Vstávám kolem deváté hodiny, protože spánek je hodně důležitý. Když vstanu dřív, nejsem z toho vůbec nadšený a na konci dne mě po zátěži bolí hlava. Udělám si snídani, poté mám dopoledne víceméně volno, věnuji se škole. V den zápasu odpočívám, jdu se projít ven.

Kolem jedné hodiny dělám oběd a zase se věnuji škole. Kolem třetí hodiny odpolední jedu s předstihem na trénink. Trénuje se tady až večer, dám si ještě přípravu na hale, můžeme jít v druhé hale i na led, je otevřená posilovna...

Pořád na sobě makám, každý hráč ví, co potřebuje. Pak přichází na řadu trénink s týmem, jedeme do posilovny a k tomu se přidává běh, 10 kilometrů tam

a zpátky. Na závěr už hodně bolí nohy a plazíme se doslova po čtyřech.

Na byt se vracím kolem desáté hodiny večer. Udělám si večeři a před půlnocí chodím spát.

Jsi pořád student, jakou děláš školu?

Studuju na dálku Podnikatelskou vyšší odbornou školu ve Zlíně. Máme domluvený individuální plán, i když je velmi těžké skloubit hokej se školou. Maturita bude náročná, ale vyučující mi vycházejí vstříc a já jim za to děkuju.

Jak často hrajete zápasy a jak se Vikingům vede?

Máme zápasy ve čtvrtek a v neděli, hrajeme dvakrát týdně. Velký nezvyk proti Česku je, že hrajeme pozdě večer, někdy i od půl osmé. Z venkovních zápasů například v Nyköpingu se dostanu do postele po jedné hodině v noci. Hrajeme zatím ve skupině, měli jsme výborné období na přelomu října a listopadu, za 8 utkání jsme uhráli 20 bodů.

Jsmo na šesté příčce, která nic neřeší, protože postupuje první pětka. Budeme hrát ve skupině o 6.–12. místo. První ze skupiny jde do play off, kde však narazí na nejlepší tým ze švédské Allsvenskan.

Co tvé osobní statistiky a herní projev?

Bodově zatím sezóna příliš nevychází, ale herně ji beru jako klíčovou. Máme i šance, ale je to těžké. Skóroval jsem zatím jen v přípravě, na kontě mám

šest asistencí. Víc se mi dařilo v reprezentaci, ve Švýcarsku jsem při turnaji čtyřikrát skóroval. Čtyři zásahy mi zvedly sebevědomí, tak snad to přijde i ve Švédsku.

V sezóně pravidelně nastupuješ za mládežnickou reprezentaci do 17 let. Máš pevnou pozici v národním týmu?

Pozvánky mi chodí, ale to neznamená, že mám jasnou pozici. Poslední zápasy s Ruskem se nám vůbec nepovedly. Soupeř přijel s nejlepším výběrem a byl zkrátka ve všem lepší.

Týmově jsme na Rusy nestačili. Na Švýcarsko mám z léta krásné vzpomínky a nezapomenu na první vstřelený gól v Davosu. Takový gól už asi nedám – krásný věšák a hned to cinklo. Gól jsem na ledě oslavil jako Robin Hood, puk mám schovaný na památku.

Jsi tisíce kilometrů od domova, bez rodičů a sourozenců. Jak probíhá kontakt na dálku?

Pravidelně si voláme, s tátou jsem v kontaktu denně, bavíme se o všem. Mám mladší sourozence a ti to hodně prožívají, stýská se jim a občas i brečí. Jsem v kontaktu se všemi včetně bratrance, který je můj nejlepší kamarád.

Sleduješ na dálku současné dění ve zlínském hokeji?

Samozřejmě, všechny zápasy hltám na Hokejce TV nebo na webech. Klukům věřím, že se zachrání, jen to budou mít těžké především na psychiku. Vůbec jim nezávidím, ale určitě se zvednou. Rád na ně vzpomínám a těším se, až v létě pokecám s Tondou Honejskem nebo Pavlem Kubišem.

Jaké máš další sny a cíle v hokejové kariéře?

Chci pokračovat v zahraničí a být draftovaný do NHL. Věřím, že mi k tomu pomůžou i reprezentační starty. Proto jsem odešel hrát do Švédska, kde je větší šance být v hledáčku skautů nebo manažerů.

„Jeho odchod do Švédska se zrodil v minulé sezóně, kdy nás ovládl covid a nemohlo se trénovat a hrát zápasy. Tomáš měl patnáct let a řešili jsme možnost tréninku alespoň na ledě.“

Naskytl se možnost jít do týmu Lidingö ve Stockholmu. Tak si Tomáš sbalil kufr a nakonec tam strávil tři měsíce. Myslel jsem, že tam vydrží jen pár týdnů, ale zalíbilo se mu tam a zůstal i v příští sezóně.

V klubu působí český trenér Ota Vejvoda, má tam spoustu krajanů, hraje se staršími kluky. Je to velmi kvalitní mládežnická liga, zápasy mají vysokou úroveň a v další kariéře mu to hodně pomůže.

Z osobního hlediska se osamostatnil, bydlí na bytě, kde si vaří, pere a uklízí. Někdo zvolí složitější směr, další jednodušší cestu. Žádná není špatná, na prvním místě je vždy pracovitost, vůle a úsilí mladého hokejisty.“

Nejbližší soupeři

Motor České Budějovice

21. 12. | 17:30 | úterý

Mountfield Hradec Králové

26. 12. | 15:30 | neděle

Brankáři

2	Jan Strmeň	29 let	195 cm	81 kg
49	Dominik Hrachovina	27 let	181 cm	85 kg

Obránci

4	Kristofers Bindulis	26 let	190 cm	87 kg
7	Jan Štencel	26 let	177 cm	83 kg
12	Martin Bučko	21 let	189 cm	79 kg
17	David Štich	32 let	189 cm	104 kg
44	Petr Šenkeřík	30 let	182 cm	88 kg
63	Martin Jandus	24 let	174 cm	79 kg
71	Stuart Percy	28 let	185 cm	85 kg
75	Jan Piskáček	32 let	180 cm	88 kg
90	Roman Vráblík	31 let	188 cm	84 kg

Útočníci

8	Václav Karabáček	25 let	183 cm	90 kg
10	Tomáš Chlubna	19 let	189 cm	89 kg
11	Miroslav Holec	34 let	183 cm	86 kg
12	Jiří Novotný	38 let	187 cm	84 kg
19	Matouš Venkrbec	32 let	193 cm	90 kg
20	Matěj Toman	20 let	177 cm	76 kg
22	Jakub Valský	33 let	187 cm	90 kg
23	Lukáš Pech	38 let	172 cm	76 kg
24	Jindřich Abdul	25 let	185 cm	85 kg
33	Jiří Ondráček	33 let	186 cm	88 kg
56	Martin Beránek	20 let	185 cm	77 kg
77	Milan Gulaš	35 let	176 cm	86 kg
79	Martin Hanzl	27 let	181 cm	75 kg
82	Michal Vondrka	39 let	184 cm	80 kg
96	Daniel Voženílek	25 let	188 cm	91 kg

Realizační tým

Hlavní trenér:	Jaroslav Modrý
Asistenti trenéra:	Patrik Martinec, Roman Fousek
Trenér brankářů:	Stanislav Hrubec
Vedoucí týmu:	Ladislav Gula
Kustodi:	Pavel Vlašic, Pavel Bláha

Brankáři

1	Štěpán Lukeš	25 let	183 cm	87 kg
31	Henri Kiviaho	27 let	191 cm	89 kg

Obránci

10	Michael Gaspar	22 let	180 cm	81 kg
12	Graeme McCormack	30 let	185 cm	91 kg
29	Petr Kalina	24 let	184 cm	82 kg
41	Radim Šalda	22 let	185 cm	92 kg
45	Filip Pavlík	29 let	183 cm	90 kg
55	Jeremie Blain	29 let	191 cm	88 kg
72	Bohumil Jank	29 let	189 cm	87 kg
77	Richard Nedomlel	28 let	193 cm	106 kg

Útočníci

6	Lukáš Cingel	29 let	186 cm	88 kg
14	Patrik Miškář	25 let	189 cm	96 kg
17	Ahti Oksanen	28 let	190 cm	98 kg
21	Christophe Lalancette	27 let	183 cm	87 kg
26	Aleš Jergl	27 let	182 cm	72 kg
30	Jakub Lev	31 let	188 cm	98 kg
32	Jakub Orsava	30 let	185 cm	91 kg
34	Kevin Klíma	24 let	178 cm	77 kg
42	Petr Koukal	39 let	177 cm	82 kg
62	Radek Pilař	25 let	178 cm	77 kg
63	Patrik Lamper	28 let	183 cm	90 kg
67	Kelly Klíma	24 let	177 cm	76 kg
69	Martin Štohanzl	22 let	180 cm	85 kg
70	Radek Smoleňák	35 let	190 cm	95 kg
94	Jordann Perret	27 let	178 cm	79 kg

Realizační tým

Hlavní trenér:	Tomáš Martinec
Asistenti trenéra:	Ladislav Čihák, Petr Svoboda
Trenér brankářů:	Robert Horyna
Kondiční trenér:	Michal Tvrdík
Videotrenér:	Patrik Stehno
Vedoucí mužstva:	Ladislav Souček
Masér:	Tomáš Bartoň
Kustod:	Petr Pluhař

Pohled Tomáše Žižky st.

PSC město **zlín.**

ZLATÝ PARTNER

STŘÍBRNÝ PARTNER

BRONZOVÝ PARTNER

KLUBOVÝ PARTNER

TRINITY BANK

STK VIZOVICE

ticketportal

VÍNO Z KOBYLÍ

TS Technická služba zlín.

BAUER

MEDIÁLNÍ PARTNER

